

Concessionaria esclusiva per la pubblicità di provenienza italiana ed estera: Unione Pubblicità Italiana S. A. - Milano.

Filiales:
Neve mesta

Buenos Aires, 2. jan. Predsednik Roosevelt je izjavil školu mons. De Andrea, da ima sedanja vojna edini namen, ki jo opravičuje vzpostavitev kraljestva Kristusovega na svetu. — Roosevelt je dosegel višek nesramnosti. On, ki najbolj podpira Jude, prave sovražnike Boga, se drzne govoriti v imenu božjega sina! (Piccolo).

»Neverjetna« novica iz Združenih držav

Država, ki proizvaja do 160 milijonov ton petroleja, je vendar zdaj v velikih škripcih zanj

Angleška agencija Reuter je te dni prinesla iz Washingtona naslednjo novico: »Z odlokom vlade je od sobote opoldne dalje prepovedano prodajati bencin v vseh vzhodnih državah severno ameriške Zveze, tudi v New Yorku in Washingtonu.«

Temu je agencija »United Press« dodala še tele podrobnosti: »Prepoved prodaje in kupovanja bencina je splošna. Posebna dovoljenja bodo dana zdravnikom, voditeljem tistih tovora, ki delajo za vojno, poleg teh pa bodo smeli prodajati bencin še za tiste avtomobile, ki morajo opraviti gotove prevoze.«

Ukrep je zadel pet milijonov avtomobilistov. Roosevelt je sprico nezadovoljstva, ki ga je ta ukrep povzročil med prebivalstvom, izjavil tole: »Upam, da bo ukrep samo začasen in da bo v kratkem možno povsem rešiti tudi to vprašanje. Prepoved prodaje in kupovanja bencina je tudi posledica našega nastopa v Severni Afriki, kjer naša letala in naši oklepni oddelki temeljito nastopajo.«

Newyorški časopis označuje novico o prepovedi prodaje in kupovanja bencina v deželi, kjer

je letna proizvodnja bencina 160 milijonov ton, kot nekaj »neverjetnega«. Da bi se zdelo le nekoliko »verjetnejša«, pa je treba samo malo pogledati na zemljevid, na katerem so označeni petrolejski vrelci na severnoameriških tleh.

Vse vzhodne države USA dobivajo petrolej iz mehiških petrolejskih vodov, ki drže do najbližjih pristanišč v Mehikem zalivu, od koder potem prevažajo petrolej po tisoče kilometrov dolgi pomorski poti v Združene države na kraj uporabe.

Glede petrolejskih vodov vojna doslej še ni prinesla nobenih sprememb ali težav in ti vodi delujejo še prav tako, kakor so prej. Težave pa so z nečim drugim. Primanjkuje namreč po teh mehiških pristaniščih petrolejskih ladij, s katerimi bi mehiški petrolej prepeljali v Združene države in drugam, kjer bi ga nujno potrebovali. In ker takšnih ladij ni dovolj na razpolago, tudi še tako bogate zaloge petroleja v Združenih državah ne morejo ničesar koristiti avtomobilistom velikega New Yorka, ki so zelo ponižani in razočarani. (La Stampa).

Srečni vzhodnjaki, ki ste tako mirne krvi!

Lahko bi nam jo nekoliko posodili, vsaj v novem letu

Evropejec po navadi kaj hitro izgubi svojo mirno kri, čim pride kam v vzhodne dežele. »Kakšna dežela je vendar to!«, se čudi. »In ti ljudje! Nekaj nemogočega!«

Po navadi si kaj kmalu nakopije mnogo sovražnikov, zlasti še, ker misli, da takšnega njegovega zabavljanja nihče ne razume. A v vzhodnih deželah ljudje razumejo vse jezike ali vsaj slutijo, kaj kdo hoče povedati. Tujec potem morda misli, da človek ne more imeti v sebi nobenega ponosa, če ni tako oblečen, kakor je na zahodu navada. In to je druga velika zmotna! Vzhodnjak, ki vidi, da ga kdo hoče gledati bolj zviška, začuti v dno duše sovraštvo do tega tujca, čeprav je morda še tako plemenite krvi.

Nam najbližji vzhodnjaki so muslimani. Potrpežljivi so, prebriani in tihi, dokler jih kdo le preveč ne razjezi in ga ne začne obsipavati s kletvinami. Arabec je pravi modrijan. Pa ga presodite po teh le izrekih:

»Za materine oči je opica prav takšna kot gazela.«

»Kameleon ne zapusti drevesa, če v bližini ne vidi kje kakšnega drugega.«

»Priložnosti gredo mimo, kakor gredo mimo oblaki.«

»Noga te nese, kamor te žene tvoje hrepenenje.«

»Če sta na krovu dva kapitana, se ladja hitro potopi.«

»Miš, ki se zanaša na eno samo luknjo, se kmalu vjame.«

»Samo čas zabijaš, če kuješ mrzlo železo.«

Vzhodnjak je silno previden, in če ga kaj vprašate, mu nobena reč ni bolj zoprna, kakor če mora odgovoriti nikalno.

Nekoč se je zgodilo, da so štiri ljudi neke povabili na kosilo. Povabilo so sprejeli z velikim navdušenjem in veseljem, na kosilo pa ni bilo nikogar. Ko je pozneje gospodar, ki jih je povabil, enega teh »upornih gostov« srečal in ga vljudno vprašal, zakaj ni prišel na kosilo, mu je ta čisto odkrito povedal, da so bili on in njegovi trije tovariši za tisti dan že povabljeni nekam drugam in da so njegovo povabilo sprejeli samo zato, da ga ne bi užalili.

Na svojem svetlem jopiču sem neke staknil madež in sem vprašal strežnika v hotelu za svet, kako bi tisti madež odstranil. »Kje bi človek dobil kakšno sredstvo za odstranjevanje madežev na obleki?«, sem ga vprašal. Dejal je, da pozna neko zelo uspešno sredstvo in mi je zagotovil, da se bo v osmih dneh moja želja izpolnila.

Cez osem dni se je možakar vrnil z mojim jopičem, na katerem pa se je tisti madež poznal

še prav tako kakor prej. »Kaj mi nisi obljubi, da boš jopič očistil?«, sem se začudil. »Da, jopič že«, je odvrnil mirno, a madeža na noben način nisem mogel odstraniti.

V restavraciji. »Poslušajte, strežnik, je tale narezek jagnjetine kaj prida?« je vprašal gost in pri tem pokazal na jedilni list.

»Odlično, gospod; naravnost izborn.«

»Potem mi ga pa prinesite.«

»Zalibog, gospod, ga ni več.«

Nek evropski zdravnik je zdravil sina neke kmetice. Čez nekaj dni mu je kmetica prišla povedat, da se otrok že dobro počuti in da zdravniku zato ni treba več hoditi k njemu. Spet je poteklo nekaj časa in zdravnik je čisto slučajno spet prišel k tisti kmetici. Začudil se je, kako to, da ne vidi nikjer njenega sina. »Umrli je, gospod doktor,« mu je odvrnila žena. »Že takoj po tistem, ko ste bili zadnjikrat pri njem.«

»Zakaj pa mi tega niste povedali?«

»Da bi vas ne spravila v slabo voljo.«

O čisto enakem primeru so mi pripovedovali na Kitajskem.

Bilo je leta 1914, ko je Turčija šla v vojno na strani zaveznikov. Pred Aleksandrijo se je tedaj nenadno pojavila francoska križarka in začela silovito obstreljevati sedež nemškega konzulata, ki ga je lahko dobro razločila, ker je na njem vihrala nemška zastava. Ko se je konzul, ki se je bil s svojo ženo mudil neke zunaj na potovanju, vrnil v mesto, je srečal turškega dragomana in ga vprašal, če je kaj novega.

»Pa res ni prav nič posebnega,« je mirno odvrnil Turek. »Le vaš konzulat so med tem malo znižali.«

Ko smo že pri konzulatih, naj povem še tole zanimivo zgodbo:

Na nek tuj konzulat so prišli policisti ter hoteli prijeti in odvesti konzulovo kuharico, ker ni plačala globe, na katero je bila obsojena zaradi nekega prestopka. Dokaj je bilo vika in krika, in kuharica je vpila na policiste, da ne bo prav nič plačala, ker da ni nikdar zagrešila kakšnega prestopka. Zahtevala je od njih, naj ji pokažejo črno na belem, če res iščejo prav njo. In tedaj se je izkazalo, da so policisti prišli na napačni naslov. Šlo ni za kuharico, ki je služila na tistem konzulatu, pač pa za kuharico pri nekem drugem konzulu, ki je imel svoj sedež v nekaj ur oddaljenem mestu.

»Saj imate res prav,« ji je odvrnil eden tistih policistov, »pa vseeno. Bodite vi ali ona druga,

kuharici sta obe, in konzula se bosta med seboj pač lahko sama pomenila.«

Nekdo iz iste dežele na vzhodu je nesel k čevljarju svoje raztrgane čevlje, da bi mu jih poddelal. Sam mu je tudi dal templance. Ker pa so bili izredno močni, se je mož bal, da mu jih čevljar ne bi zamenjal. Zato se je nanje podpisal. Ko mu je čevljar prinesel popravljene čevlje nazaj, tistega podpisa na podplatih ni bilo nikjer.

»Seveda je bil na njih vaš podpis,« se je zagovarjal čevljar. »Ker pa sem mislil, da bi bila za gospoda, kakršen ste vi, slaba šala, če bi nosil svoj podpis na podplatih, sem ga izbrisal.«

Moj prijatelj je nesel najboljšemu krojaču v tistem kraju blago, da bi mu naredil obleko. Ko

je bila obleka narejena in je mož hlače pomeril, je videl, da mu segajo skoraj do podpazuhe. »Za božjo voljo, mar mislite, da bom v takšnih hlačah hodil okrog!« ga je nahlulil. A krojač je mirno odgovoril: »Preveč blaga ste kupili, ko ste vendar tako majhne postave. Škoda pa se mi je zdelo, da bi tako krasno blago preveč rezal.«

V nekem podeželskem mestu se je mladi tujec, ki so ga bili ob njegovem prihodu zastopniki krajevnih oblasti zelo lepo sprejeli, že čez dober mesec žel pritoževati k županu, zakaj mu ljudje vedno bolj dajejo razumeti, da ne smejo več zahajati k njemu.

»Saj ste mi bili vendar dejali, da bom lahko čisto svobodno govoril s komur koli,« mu je tožil.

»To še zdaj rečem,« je odgovoril župan. »Od ljudstva je odvisno, če se drže prepovedi, govoriti z vami, ali ne.«

Berite
Slovenca
in oglašujte v njem!

PO VAŠI ŽELJI
VAM IZDELA

**KNJIGOVEZNIKA
LJUDSKE TISKARNE**

V LJUBLJANI
KOPITARJEVA 6/II

CENE SO SKRAJNO NIZKE! POSLUŽITE SE JIH!

V svoji ertalni raz-
ne poslovne knjige,
ako niso že v zalogi.
Istotako izvrši tudi

vsa druga knjigo-
veška dela posebno
razne vezave v raz-
nih velikostih od pre-
prostih do razkošnih
oblik v vseh barvah.
Posebni oddelki za
izdelovanje damskih
torbic, šolskih torbic
in sličnih, pasov, de-
narnic, kovčkov in
druga osnjenega
galanterij, blaga

Vam nudi te pred-
mete vedno v lepih,
okusnih in modernih
oblikah vsaki čas.

MALOMBRA
con
ISA MIRANDA
ANDREA CHECCHI
LUX NUM

**LJUBLJANSKI
KINEMATOGRAFI**

Od 1. januarja dalje predstave:
Ob nedeljah 19.30, 14.30, 16.30 in 18.30;
ob delavnikih 14.30, 16.30, 18.30.

Z dobro voljo v Novo leto! Najboljša burka sezone:
Ferruccio Tagliavini prepeva popevke in arije
Ženska le vara nas...

Carlo Campanini, Fiorella Dolfi v glavni vlogi
KINO MATICA — TEL 22-41

Ljubka, svojevrstna komedija
„O sedmih vdovah“

Nastopa sedem zvezd naše kinematografije med
nimi Laura Nacci, Amelia Chellini, Laura
Solari, Silvana Jacobini itd. ter humorist
Antonio Gandino

Predstave jutri: ob 10.30, 14.30, 16.30 in 18.30
v soboto od 14.30 ure dalje
KINO SLOGA — TEL 27-30

Odlični film po Fogazzarovem romani
Palaca ob jezeru

V glavni vlogi:

Isa Miranda in Andrea Checchi
Zaradi izredne dolžine filma predstave v-ak dan
ob 15. in 17.30 uri; ob nedeljah in praznikih
matineja ob 10. uri

KINO UNION — TEL 22-21

Izvrsten zabaven film,
v katerem se boste nasmejali do solz
Sedem let nesreče

Oly Olsman — Hans Moser — Theo Lingner
Giobeca ljubezenska drama — napete bikoborbe
— španski ples in popevke v filmu
Toreadorjeva ljubezen

Consuelo Franco — Carlos Lopez
Predstave: nedelja ob 14.30 in 17.30, delavnik ob 17.30
KINO KODELJEVO — TEL 41-64

**FRIGORIFERI
ELETTRAUTOMATICA**
Gruppi compressori „FERRETTI“
Anonima ELTA Torino.

Applicazioni complete per banchi bar,
gelaterie, celle, armadi per macellerie,
pollerie, salumerie, attrezzature brev-
tate per motopescherecci. Officina
Genova per riparazioni, revisioni.

ALGOR — BOREAL
frigoriferi famiglia. Ultimi modelli,
funzionamento perfetto. — Capacità
160/230 litri. Motore 1.5 HP. Dimostrazioni,
prospetti.

Via San Luca, n. 2 — GENOVA — Telefono n. 24619

**Električni
avtomatizirani hladilniki**
Družba za izdelovanje kompresor-
jev „Ferretti“: ELTA d.d.: Torino

Kompletne naprave za točilne mize,
bare, sladoleadne vinske kleti: hladil-
nice omare za mesarje, trgovine s peruti-
nino in delikatese. Patentirane naprave
za ribiške motorne čolne. Delavnice
za popravila in pregled v Genovi.

Algor — Boreal
družinski hladilniki. Najnovejši modeli,
popolno delovanje, zmogljivost 160/230 l.
Motor 1.5 K.S. Razkazovanja, prospekti!

DARMOL

Il miglior lassativo
najboljše odvajalno sredstvo

V boljše življenje je odšel na novo leto, pozivljen s svetimi zakramenti, naš
ljubljeni mož, skrbni oče in dedek, gospod

BAJC MAKS

učitelj v poklju

Blagega pokojnika bomo spremili k večnemu počitku v nedeljo, dne 3. ja-
nuarja 1943, ob pol štirih popoldne z Zal iz kapele sv. Petra k Sv. Križu. Pri-
poročamo ga v molitev. — Sv. maša zadušnica bo darovana v ponedeljek, dne
4. januarja 1943 ob 7 zjutraj v župni cerkvi sv. Petra.

V Ljubljani, dne 1. januarja 1943.

Globooko žalujejo: Josipina, žena; dr. Franc, Pavel, Maks, Marjan, sinovi; Ela
roj. Mavec, sinaha; Marija, Anica, Janezek, vnukinja in vnuk — in ostalo sorodstvo.

A. Fogazzaro:

75

Palača ob jezeru

Vstal je in pogledal na uro. Njegov voz ga je že čakal na deželni cesti v bližini Palače.

»Razume se, da gospod pater ne bo o tem govoril nikjer...« je dejal odvetnik.

»Prvič slišim ta nasvet,« je dejal redovnik, a ga ne sprejemem. Lahko noč.

»Kdo ga bo plačal?« je odvetnik zašepetal Nepu, ko je redovnik odšel.

»Kaj si je vendar mislil zdravnik, da je svetloval tega gobezdača?« je dejal Nepo in se skušal izogniti odgovoru. »Če bi bil poleg tega vedel, da bo prišel šele dan pozneje, bi bil poklical našega zdravnika iz Benetk. Zdaj se boš slabo počutila, mama.«

»Pa še jako slabo,« je zastokala grofica.

»Zares na pol nor je in še neotesan povrh. Brez dvoma si potrebna miru,« je dejal Nepo z nenavadno skrbnostjo. »Pojdimo in pustimo je samo. Odkrito vam povem, da tudi jaz ne zdržim več in da moram iti vsaj nekoliko na zrak. Gospod,« je dejal, obrnivši se k odvetniku, »veliko uslugo mi storite, če greste nekoliko pogledat k stricu. Jaz grem medtem po klobuk in pojdem preko dvorišča. Z lože mi boste lahko povedali, kako je. Upam, da dobro.«

Po deseti uri zvečer so bili grofica Foska, Nepo, Vezza, odvetnik in Silla zbrani v salonu okrog mize. Poslušali so zdravnika, ki jim je poročal o bolnikovem stanju, preden se odpravi domov. Svetilka z velikim in temnim senčnikom,

ki je stala sredi mize, je le na pol osvetljevala ljudi in sobo. Po zdravnikovem mnenju je bolnikovo stanje bilo še precej zadovoljivo. Desna roka in noga sta zopet dobili nekaj življenja. Kar se zavesti in govora tiče, je napredek precej manj viden, upati pa je bilo, da se bo polagoma grofovo stanje precej izboljšalo. Tudi če ne bo popolnoma okreval, vsaj...

Zdravnik je prišel do te točke svojega pripovedovanja, ko je nenadoma utihnil, dvignil glavo in pogledal preko kroga svojih poslušalcev. Čez hip je spoštljivo pozdravil. Vsi so se okrenili. Bila je Marina.

Gruša se je tedaj zganila in razpršila. Grofica Foska in Nepo sta se približala Marini, ostali so se nekoliko umaknili. Vse to se je zgodilo brez besed. Nepo je gledal zaročenko z izbuljenimi očmi.

»Dober večer,« je zašepetala Marina. Ker je zdravnik molčal, mu je dejala z nekoliko močnejši mglasom:

»Prosim.«

Bila je oblečena v črno ali temnomodro, kar v polmraku ni bilo mogoče jasno razločiti. Komaj je bilo mogoče videti njeno elegantno postavo, velike oči in blede obraze. Za hip se je ozrla nazaj, kakor da bi iskala stol. Nepo je hotel po vsej sili, da bi sedla na divan, a ona je izbrala raje naslanjač prav nasproti zdravniku.

»Vsaj,« je nadaljeval ta nekoliko negotovo, zbežan od dekletovih oči, ki so se nepremično upirale vanj, »vsaj roke in noge bo morda lahko uporabljal; če ne popolnoma, vsaj deloma. Morda se bo tudi zavest zopet vrnila, a to je mnogo

manj verjetno.«

Zdelo se je, da je popolnoma pod vplivom Marininih oči.

Tudi Vezza je proučeval te oči, a se je pri tem trudil, da bi grofica in Nepo tega ne opazila. Dekletove oči so se mrzlično lesketale in v njih je odsevala silna radovednost, nekaj povsem novega.

Nekdo je vstopil. Bil je župnik, ki je tudi želel poizvedeti o bolnikovem stanju. Ubogi don Inocencij je bil silno v zadregi in ni vedel, koga naj pozdravi. Zdravnik se je poslovil. Zde se je, kakor da bi skozi sobo zavel leden veter. Nihče ni spregovoril na glas. Nepo se je sklanjal preko Marininega naslanjača in jo tiho spraševal, kako se počuti. Dejal ji je, da mu je bilo zelo žal, da je zadnja dva dni ni videl. Grofica Foska je stala na drugi strani in vedela, kaj naj stori. Najprej se je sklonila in zašepetala par besed, nato se je umaknila, da ne bi ovirala sina, potem pa je zopet premagala skušnjavo. Župnik se je v drugem kotu pogovarjal z odvetnikom in Vezom. Silla se ni ganila. Marina ga je ob vstopu pogledala in zdelo se mu je, kakor da bi ga bila priklenila na mesto, kjer je stal.

Končno se je Marina dvignila.

»Rada bi govorila nekaj besed z gospodom Sillom,« je dejala.

Silla se je priklonil. Bil je smrtnobled.

Grofica, Nepo in Vezza so vsi presenečeni gledali Marino in pričakovali izbruh, podoben onemu, ki ga je Vezza doživel lansko leto. Odvetnik je pretrgal razgovor z župnikom. Ta ni razumel, kaj se godi in je vpraševal:

»Kaj torej?«

»Ne tukaj,« je medtem dejala Marina.

Odvetnik in Vezza sta se hotela umakniti, grofica in Nepo pa se nista ganila.

»Ostanite,« je pristavila Marina. »Iti moram nekoliko na zrak. Greste z menoj na vrt, gospod Silla?«

Mladenič se je znova priklonil.

»Na vrt?« je vzkliknila grofica z vidnim nezadovoljstvom.

»Tako hladno je zdaj zunaj,« je pristavil. »Ne zdi se mi...«

»Tudi vlažno je,« je izjavil Nepo. »Bolje bi bilo v loži.«

»Lahko noč,« je dejala Marina. »Sprehodim se nekoliko po vrtu, nato se vrnem v svoje sobe.«

Nepo je hotel še nekaj ugovarjati, a zmedel se je in zajecel par nerazumljivih besed. Marina je naredila nekaj korakov proti vratom in pogledala Silla, ki je takoj stopil k vratom in jih odprl.

»Lahko noč,« je še dejala, ko je odhajala.

Nihče ni odgovoril.

Marina je šla tiho kakor vila po mračnih stopnicah. Silla je hodil za njo ves prevzet nedopovedljivih čustev in skoraj slep. Še trenutek in sam bo z njo v temni noči.

Vrata, ki so vodila iz veže na vrt, so bila odprta. Svetilka, ki je visela v veži, je osvetljevala deloma rožnato prod ob vhodu, kjer je na stolu bil Marinin bel šal. Podala ga je Silla in obstala, da bi ga ji ogrnil. Njene roke so se dotaknile; bile so ledeno-mrzle.

FELIKS URBANC

MANUFAKTURA

LJUBLJANA, SV. PETRA CESTA 1

Srečno in zdravo novo leto

želi cenj. odjemalcem in se priporoča

A. SUŠNIK

železnina

Ljubljana, Zaloška cesta

Srečno in veselo novo leto

želi cenj. odjemalcem in se priporoča za nadaljnjo naklonjenost

ELIGIJ EBER, krznarLJUBLJANA
Kongresni trg 7

Telefon 33-95

LEGATšpecerija
delikatesa
zajtrkovalnica

Ljubljana, Miklošičeva cesta 28

The Rex Co.

LJUBLJANA - Telefon 2268

**GOSPODARSKA
ZVEZA**

zadruga z omejenim jamstvom

V LJUBLJANI

želi

vsem svojim zadrugam, članicam in odjemalcem,
kakor tudi vsem zadrugnikom*blagoslovljeno leto 1943*SREČNO IN ZADOVOLJNO NOVO LETO
želi cenjenim odjemalcem in se še v nadalje
priporoča za cenjena naročila**ARMIC SLAVKO**, splošno ščetarstvo
Ljubljana, Tržaška 47

SREČNO IN VESELO NOVO LETO

vsem svojim cenjenim naročnikom želi

FRANC REBERNIK

pleskarstvo in ličarstvo

Ljubljana, Petrarčova 22 — tel. 31-77

SREČNO NOVO LETO ŽELI

**FRANC
SLAMIČ**tvornica konzerv in mesarskih
izdelkov

LJUBLJANA

VESELE PRAZNIKE IN SREČNO
NOVO LETO

ŽELI CENJENIM ODJEMALCEM

R. RAZNOŽNIK

UVOZ STROJEV

LJUBLJANA, PRAŽAKOVA UL. 8/1

Veletrgovina žganja

EMERIK ZELINKA

Ljubljana VII — telefon 23-18

želi vsem cenjenim odjemalcem

SREČNO IN VESELO NOVO LETO 1943!

Ubilo sreče in blagoslova v novem letu
želi vsem svojim odjemalcem,
ter se priporoča še za nadaljnjo naklonjenost
VINKO CUNDER - LJUBLJANA, Igriška 3
torbarstvo, sedlarstvo in črtnarstvo

SREČNO NOVO LETO

želi vsem svojim cenjenim odjemalcem

FRAN LONČAR

strojno kličavničarstvo, avtomatično de-

javništvo, avtomatično brušenje žag

LJUBLJANA, Ariele Rea cesta 43

Srečno in uspehov polno novo leto želi
in se priporoča**Kavka Karel**

pooblaščen graditelj in tesarski mojster

LJUBLJANA

Zibertova ulica 11

Telefon 20-50

SREČNO NOVO LETO 1943

želi svojim cenj. odjemalcem, prijateljem in znancem

FRANC DOLINAR - LJUBLJANA

parna pekarna in slaščičarna

Poljanska cesta 19 in Pred škofijo 11

Srečno in veselo novo leto želi trdka

L. M. Ecker sinovakleparstvo, vodovodne insta-
lacije ter sanitarne opreme

LJUBLJANA

Slomškova ulica št. 4

Srečno in zadovoljno novo leto 1943

želi cenjenim odjemalcem

in se priporoča za nadaljnjo naklonjenost

KARL PRELOG

LJUBLJANA

trgovina volne, bombaža in galanterije

NA DEBELO:

Gospodskova ulica št. 3

NA DROBNO:

Stari trg 12, Židovska ulica 4 in Bleiweisova c. 22

Edgar Wallace:

59

Skrivnost skrivljene sveče

Roman

»Charing Cross,« je smeje se odgovorila dekle. T. Ks. je gledal za avtom, ki se je oddaljeval. Nenadoma se je ustavil in skozi okno se je nagnila ona in mu dajala na vso naglico znamenja. Tekel je k njej.

»In ako bi vas jaz potrebovala?« je vprašala gospodična.

»Priobčite oglaš,« je brž odgovoril, »pod značko 'Dragi Tommy'«.

»Ne, T. X. napišem,« je užaljeno odgovorila.

Potem se ne bom zmenil za vaše obvestilo,« ji je odgovoril, stoječ sredi ceste s klobukom v roki v veliko nejevoljo vozača nekega taksija, ki bi ga bil kmalu podrl, a si ga je le glasno privoščil, ko je bil T. Ks. tako daleč, da ga ni mogel slišati.

XVII.

Tomaž Ksaver Meredith je bil zelo pretkan. Veliki kriminalog Pavel Coselli je menil o njem, da ima izreden dar domiselnosti, da bo razrešil skrivnost skrivljene sveče, preden bi kdo drugi mogel priti do kake zmedene misli, kako bi bila rešitev mogoča.

Hiša na Cadogan Squaru je bila še vedno v rokah policije. Vsako toliko se je T. Ks. zaprl vanjo, ali bolje rečeno v Karovo spalnico, in skušal, kolikor mu je bilo mogoče, obnoviti vse okol-

nosti tistega večera, ko se je izvršil umor. Dal je prav tako neznosno zakuriti in zaprl vrata ter spustil zapih, da je padel v obroč, medtem pa gledal točno na uro, ter ugibal in igral nekatere prizore, o čemer ni črnil nikomur.

Z Mansusom je šel trikrat v to hišo in trikrat v spalnico, kjer je enkrat ostal sam več ko uro in pol, medtem ko ga je potrepljivi Mansus čakal zunaj. Trikrat je odhajal, vsakokrat z resnejšim obrazom, a po tretjem obisku se je posvetoval z Johnom Lexmanom.

John Lexman je odločil potovanje v Združene države in je bil odšel za nekoliko časa na deželo.

»Ta zadeva me spravlja vedno bolj v zadrego, John,« je rekel T. Ks., ki mu je prenaporno delo jemalo že pogum. »Hvala Bogu, da se mučijo s tem tudi drugi. Če Mainan je oni dan prišel iz Francije in mi pripeljal vse svoje najboljšie vohune, medtem ko je O'Crady iz centralnega urada v New Yorku kar čez noč prišel k nam v obisk, da bi neposredno sodeloval. Nihče mi ni mogel dati kakih pravih navodil za rešitev, čeprav so vsi zelo iznajdljivi. Gathercole je izginil in verjetno se zdaj spreha v kaki nedostopni pokrajini, a naši niso našli doslej niti postrežnika.«

»In to bi bilo za vas najlažje,« je rekel John Lexman, ko je nekoliko pomislil.

»Ne morem razumeti, zakaj je Gathercole od-

potoval,« je nadaljeval T. Ks. »Po zgodbi, ki mi jo je povedal Fisher, je nazadnje govoril s Karom o nekem čeku, ki ga je čakal ali pa ga že dobil. Pa ni bil izdan ne vnovčen nikak ček in, kakor se zdi, je Gathercole odšel, ne da bi čakal kako

plačilo. Iz Karovih registrov ni videti drugega na Gathercolov račun ko 600 šterlingov, katere mu je že spčetka plačal vnaprej. A zdaj poglejte to, ki prevrže vse moje domneve!«

Iz listnice je vzel izresek iz časopisa in ga vrge na mizo, kakaj bila sta pri obedu v Carltonu. John Lexman je vzel listek in ga bral. Očividno je bil iz kakega newyorškega dnevnika.

»S parnika 'Cyprus' antarktične trgovske družbe so prispeli nadaljnje vesti. tihoče se potopitve ladje 'City of the Argentine'. Domneva se, da je ta nesrečna ladja, ki se je ustavljala v pristaniščih Južne Amerike, izgubila vijak ter se zato napačno usmerila proti jugu izven običajne pomorske proge. Po vsej verjetnosti je zadel 23. decembra na ledeno goro ter se potopila z vsemi, ki so bili na krovu, razen nekaj mož, ki so jim je posrečilo spustiti v morje čolne in se z njimi rešiti, dokler jih ni pobrala ladja 'Cyprus'. Seznam potnikov je tale.«

John Lexman je preletel seznam, dokler ni prišel do imena, ki ga je podčrtal pač T. Ks. To ime je bilo: George Gathercole in v oklepajih (raziskovalec).

»Če bi bilo to res, potem bi Gathercole ne bil mogel priti v London.«

»Morda se je pa odpeljal s kako drugo ladjo,« je rekel T. Ks., »in poslal Steamship Company kablogram, ne da bi se mu kaj posebnega pripetilo. Gathercole je baje čudak in se boji biti v preveliki družbi. Navadno si je za vsak slučaj rezerviral kako mesto na kateri koli ladji, ki bi

utegnila odpluti. Družba mi je mogla samo to povedati, da se je prijavil, a ne ve, če je odpotoval s 'City of the Argentine'«.

»Glede Gathercolea bi vam mogel z vso gotovostjo reči samo to,« je pripomnil počasi in premišljeno John, »da bi ne mogel ubiti niti muhe. Svojih načel se je tako trdovratno držal, da je bil celo vegetarijanec.«

»Če bi radi s kom sočustvovali,« je rekel zamišljeno T. Ks., »sočustvujte z menoj!«

Drugi dan je poklical notranji minister Ta. Ksa. k sebi. Odšel je k njemu, pripravljen na hudo burjo. Vendar ga je notranji minister, močen in dostojanstven gospod, sprejel z izredno prijaznostjo.

»Gospod Meredith,« je rekel, »dal sem vas poklicati v zadevi nesrečnega Grka. Dal sem pregledati in prevesti vsa njegova zasebna pisma, v nekaterih primerih sem si dal raztolmačiti tudi ključ, zakaj, mogoče že veste, dnevnik in večina pisem je bilo pisanih po nekem ključu, ki je vzbudil pozornost strokovnjakov.«

T. Ks. se ni dosti zmenil za privatne Karove listine in je po navodilu vse oddal pristojni oblasti.

»Seveda pričakujemo, gospod Meredith,« je nadaljeval minister z drugega konca mize, »da boste nadaljevali s poizvedbami o umoru, a priznam vam, da bo imel storilec, ko ga zgrabite, pred sodiščem kaj lahko stališče.«

»Tudi jaz tako mislim, gospod,« je odgovoril T. Ks.